

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Centrum pro efektivní dopravu, z.s.**, se sídlem nám. Winstona Churchilla 1800/2, Praha 3, zast. Mgr. Ludvíkem Matouškem, advokátem se sídlem Kovářská 549/12, Praha 9, proti žalované: **Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**, se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1, proti rozhodnutí ředitele žalované ze dne 26. 3. 2015, čj. 13528/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2017, čj. 3 A 64/2015-44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žádostí podanou dne 12. 2. 2015 se žalobce domáhal poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Vyjádřením ze dne 26. 2. 2015 žalovaná žalobci sdělila, že části žádosti týkající se seznamu aktuálně zpracovávaných studií proveditelnosti výstavby nebo modernizace železniční dopravní cesty vyhověla a část žádosti o poskytnutí všech zápisů z výrobních porad, výrobních výborů a kontrolních dnů se zhotovitelem odmítla rozhodnutím ze dne 26. 2. 2015, čj. 9045/2015-O27.

[2] Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace ředitel žalované zamítl a rozhodnutí prvostupňové potvrdil v záhlaví citovaným rozhodnutím.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí ředitele žalované městský soud zamítl.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel nesouhlasil s městským soudem charakterizujícím požadované informace jako tzv. podkladové informace ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona. Požadované informace jsou podle stěžovatele zápisem provedeným při rozhodování, tedy v protokolu zhmotněnou, zanesenou a zaznamenanou informací; to nutně neznamená, že by se jednalo o podklad sloužící k rozhodnutí. Stěžovatel svou argumentaci podpořil také komentářovou literaturou.

[6] Stěžovatel namítl, že městský soud vyložil ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona příliš široce a že tudíž postupoval nezákonně, pokud jej aplikoval i na skutkovou situaci v této věci.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněné námitky, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud úvodem poznamenává, že stěžovatel kasační stížnost odůvodnil toliko jedinou větou [... „*požadované informace nejsou podkladovými informacemi, ale pouze zápisem provedeným při rozhodování (tj. v protokolu zhmotněnou, zanesenou a zaznamenanou informaci), což podle názoru stěžovatele ještě neznamená, že se nutně jedná o podklad sloužící k rozhodnutí*“] opakující argumentaci žaloby a doplněné krátkou citací Komentáře k Zákonu o svobodném přístupu k informacím (JUDr. Adam Furek, Mgr. Lukáš Rothanzl, Linde Praha, r.v. 2010, str. 267, str. 268, str. 269, „*Při přípravě znamená, že již při vytváření nebo získání informace bylo počítáno s jejím novým využitím při rozhodování povinného subjektu, tzn. že již v době jejího vytvoření povinný subjekt počítal s tím, že ji získává pro účely budoucího rozhodnutí. Z pohledu povinného subjektu se vlastně jedná o informaci ve stádiu „návrhu“ s tím, že konečnou podobu nebo konečný význam získá informace až s ohledem na výstup povinného subjektu, prezentovaný v přijatém rozhodnutí.*“). Stěžovatel v kasační stížnosti přislíbil, že obsáhlejší odůvodnění zašle v nejbližší době, což však neučinil.

[10] Ustanovení § 11 informačního zákona stanoví možnost povinného subjektu ve vymezených případech požadovanou informaci neposkytnout; odstavec jedna tohoto ustanovení pak ukládá povinnost provést správní uvážení týkající se nezbytnosti omezení práva na informace. Při posouzení splnění podmínek dle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, je nutné zvažovat, zda je požadovaná informace tzv. „novou informací", zda vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, dále je nutné zohlednit význam slova „rozhodnutí", v jakém okamžiku došlo k ukončení přípravy rozhodnutí a v neposlední řadě je pak nutné zohlednit, zda neexistuje speciální zákonná úprava, která by stanovila jiné podmínky. Městský soud se v napadeném rozsudku obsáhle zabýval splněním všech podmínek stanovených v citovaném ustanovení. Dospěl k závěru, že informace, jíž stěžovatel požadoval, je tzv. podkladovou informací ve smyslu citovaného ustanovení. Nesouhlasil s názorem stěžovatele, podle něhož se nejednalo o podkladové informace, ale o pouhé zápisy provedené při rozhodování; podle městského soudu by šlo o nesprávný výklad § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona; zmiňované návrhy zápisů či rozpracované studie by vůbec nebyly podkladovou informací ve smyslu citovaného ustanovení, ale bylo by na ně nutné nahlížet jako na informaci ještě neexistující, jejíž poskytnutí by bylo možné odmítnout podle § 2 odst. 4 informačního zákona. V napadeném rozsudku dále konstatoval, že „[z]*ápisy z výrobních porad, výrobních výborů, kontrolních dnů jednak zahrnují informace jiných správních orgánů, o jejichž poskytnutí by měly tyto správní orgány rozhodnout samy. Žalovanou v tomto případě nelze považovat za „sběrné centrum" s oprávněním poskytovat informace citlivé povahy, které jí byly sděleny jinými osobami, protože takovou „pozici" jí zákon neukládá. Zápisy rovněž obsahují údaje, u nichž je namístě uvažovat o ochraně obchodního tajemství (§ 9 informačního zákona), a to u všech kumulativně posuzovaných skutečností (§ 504 občanského zákoníku). Zároveň zápisy z jednání o studiích proveditelnosti nejsou informacemi, jejichž odmítnutí by znemožňovalo diskuzi o věcech veřejného zájmu a omezilo kontrolu efektivity vynakládání veřejných prostředků. Městský soud tedy shledal, že ochrana interních, strategických a koncepčních údajů zúčastněných třetích osob, řádného průběhu rozhodování správních orgánů, jakož i snaha zabránit možnému zneužití získaných informací, je v dané věci legitimním důvodem pro omezení poskytnutí podkladové informace, a tedy omezení práva žalobce na informace.*".

[11] Nejvyšší správní soud v posuzované věci souhlasí s citovanými závěry městského soudu. Zápisy z výrobních porad, výrobních výborů a kontrolních dnů se zhotovitelem, jejichž poskytnutí stěžovatel požadoval, obsahovaly stanoviska a další podkladové materiály orgánů státní správy, obcí, měst, krajů, dopravců a jiných subjektů, které byly určeny pro účely strategického rozhodování o dalších postupech v rámci jednotlivých studií; požadované informace tak z části obsahovaly údaje jiných povinných subjektů. Požadované informace zároveň naplnily podmínky omezující právo na poskytnutí informace kladené citovaným ustanovením informačního zákona; jednalo se o „nové informace", které žalovaná získala jako podklady pro přípravu studií (jak je již shora uvedeno); tyto studie bylo v tomto ohledu nutné považovat za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, neboť, jak správně upozornil již městský soud, pojem rozhodnutí je nutné vykládat extenzivně a nechápat jej pouze ve formálním smyslu. Příprava rozhodnutí nebyla ještě ukončena, byla proto splněna také další podmínka. V projednávané věci neexistovala ani zvláštní právní úprava. Pro shora uvedené byla stěžovatelem požadovaná informace tzv. podkladovou informací, jíž žalovaná

nebyla povinna poskytnout. Argumentace stěžovatele, podle níž nebyly požadované informace podkladovými informacemi, ale pouze „*zápisem provedeným při rozhodování (tj. v protokolu zhmotněnou, zanesenou a zaznamenanou informaci*)“, nemůže tedy obstát ani u zdejšího soudu; přísně vzato lze konstatovat, že tato jediná kasační námitka doslovně opakující námitku žalobní, žádnou argumentační hodnotu vyvracející právní závěry napadeného rozsudku nemá, neboť je pouhým setrváním na již dříve stěžovatelem vyjádřeném názoru, který v dostatečném rozsahu přesvědčivě vypořádal městský soud. Již proto postačuje k jejímu vypořádání odkázat na právní závěry naříkaného rozsudku.

IV.
Závěr a náklady řízení

[12] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu